

Käräjätuomarin menettelyä koskeva syyteharkinta

ASIAN VIREILLETULO

Oikeuskanslerinviraston suorittamassa rangaistustuomioiden tarkastuksessa havaittiin, että Pohjois-Savon käräjäoikeuden 26.4.2023 asiassa R 22/2410 antama tuomio nro 23/116994 oli virheellinen, kun käräjäoikeus oli lainvoimaiseksi jääneellä tuomiollaan lukenut vastaajan syyksi rattijuopumuksen, liikenneturvallisuuden vaarantamisen ja kulkuneuvon kuljettamisen oikeudetta, joiden syyteoikeus oli ollut vanhentunut. Käräjäoikeus oli tuominnut vastaajan näistä rikoksista yhteiseen 15 päivän ehdottomaan vankeusrangaistukseen.

Käräjäoikeuden tuomion mukaan mainittujen rikosten tekoaika oli 29.1.2021. Rikoslain 8 luvun 1 §:n 2 momentin 4 kohdan nojalla syyteoikeus mainituista rikoksista vanheni kahdessa vuodessa. Asiakirjoista saatavan selvityksen perusteella haaste oli annettu tiedoksi vastaajalle 2.2.2023 eli vasta sen jälkeen, kun kyseisiä rikoksia koskevan syytteen nostamiselle asetettu kahden vuoden määräaika oli päättynyt.

Rikosseuraamuslaitokselta saadun tiedon mukaan vastaaja oli suorittanut hänelle tuomitun ehdottoman vankeusrangaistuksen kokonaisuudessaan ennen asian vireilletuloa oikeuskanslerinvirastossa. Näin ollen vaikutti siltä, että virheellisestä tuomiosta oli aiheutunut vastaajalle vapaudenmenetys. Erityisesti mainitusta syystä pyysin 30.11.2023 poliisia toimittamaan esitutkinnan asiassa käräjäoikeuden puheenjohtajana toimineen Pohjois-Savon käräjäoikeuden käräjätuomarin menettelyn tutkimiseksi.

ESITUTKINTA

Itä-Suomen poliisilaitoksen asiassa suorittama esitutkinta on päättynyt 26.2.2024 ja poliisi on toimittanut esitutkintapöytäkirjan 5740/R/38127/23 oikeuskanslerinvirastoon syyteharkintaa varten. Esitutkinnassa on kuultu rikoksesta epäiltynä Pohjois-Savon kärjäoikeudessa määräaikaisena kärjätuomarina toiminutta kärjätuomari. Epäiltyinä rikosnimikkeinä ovat olleet tuottamuksellinen virkavelvollisuuden rikkominen ja tuottamuksellinen vapaudenriisto.

TUOMION PURKAMINEN

Tein 30.11.2023 korkeimmalle oikeudelle hakemuksen Pohjois-Savon kärjäoikeuden 26.4.2023 antaman lainvoimaisen tuomion nro 23/116994 purkamiseksi. Korkein oikeus purki 7.5.2024 (päätos nro 713, H2023/141) kärjäoikeuden tuomion ja vapautti vastaajan rangaistusseuraamuksesta sekä rikosuhrimaksua ja päihdetutkimuskustannuksia koskevasta korvausvelvollisuudesta. Se hylkäsi syytteen rattijuopumuksesta, liikenneturvallisuuden vaarantamisesta ja kulkuneuvon kuljettamisesta vanhentuneena.

Korkein oikeus totesi, että asiakirjoista saatavan selvityksen mukaan vastaaja oli haastettu vastaamaan syytteeseen vasta sen jälkeen, kun syytteen nostamiselle asetettu kahden vuoden määräaika oli päättynyt. Koska syyteoikeus oli vanhentunut eikä teoista siten olisi saanut tuomita rangaistusta, kärjäoikeuden tuomio perustui oikeudenkäymiskaaren 31 luvun 8 §:n 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla ilmeisesti väärään lain soveltamiseen.

RATKAISU

1 Tapahtumat suoritettuna esitutkinnan perusteella

Pohjois-Savon kärjäoikeuden asiassa R 22/2410 syyttäjä oli vaatinut vastaajalle rangaistusta rattijuopumuksesta, liikenneturvallisuuden vaarantamisesta ja kulkuneuvon kuljettamisesta oikeudetta, joiden tekopäivä oli 29.1.2021. Kaikkien näiden rikosten syyteoikeus vanhentuu kahdessa vuodessa. Asia oli tullut vireille kärjäoikeudessa 9.11.2022 ja jaettu kärjätuomarin käsiteltäväksi 11.11.2022.

Kärjätuomari oli antanut haasteen 21.12.2022 eli hieman yli kuukausi ennen syytteissä olleiden rikosten syyteoikeuden vanhentumista. Kärjäoikeuden arkistopäiväkirjasta ja tiedoksiannottodistuksesta ilmenee, että haasteen antamisen tiedoksiannon määräpäiväksi oli asetettu 4.4.2023 eli vasta syyteoikeuden vanhentumisen jälkeinen ajankohta. Haaste oli saatu annettua vastaajalle tiedoksi 2.2.2023, jolloin rikosten syyteoikeus oli jo vanhentunut.

Käräjätuomari toimi käräjäoikeuden puheenjohtajana, kun asiaa käsiteltiin 18.4.2023 pääkäsittelyssä, jossa syyttäjän lisäksi paikalla oli vastaaja ilman avustajaa. Pääkäsittelyssä ei kuultu todistajia. Käräjätuomari antoi tuomion 26.4.2023 kansliassa. Vastaaajan syyksi luettiin syytteiden mukaisesti 29.1.2021 tehdyt rattijuopumus, liikenneturvallisuuden vaarantaminen ja kuluneuvon kuljettaminen oikeudetta, joista rikoksista hänet tuomittiin yhteiseen 15 päivän ehdottoon vankeusrangaistukseen. Tuomiosta ei valitettu, joten se jäi lainvoimaiseksi.

Rikosseuraamuslaitoksen rangaistusaikapäätöksen perusteella vastaajalle tuomitun rangaistujan alkamispäivä on ollut 26.7.2023 ja ehdonlaiseen vapauteen päästämisen ajankohta 8.8.2023. Rikoslain 2 c luvun 5 §:n 3 momentin nojalla ehdonlaiseen vapauteen päästäminen on mahdollista, kun vankeusrangaistuksesta on suoritettu 14 päivää.

Käräjätuomari on esitutkinnassa tunnustanut tapahtumien edenneen, kuten tutkintapyyntöön oli kirjattu.

2 Tuottamuksellinen virkavelvollisuuden rikkominen

2.1 Rangaistussäännöksestä

Korkein oikeus on virkarikoksia koskevassa ratkaisukäytännössään ([KKO 2017:92](#), kohta 64) todennut usein katsotun, että lainkäytössä esimerkiksi rangaistusminimin alittaminen, vanhentuneesta rikoksesta tuomitseminen ja muut sen kaltaiset selvän säännöksen rikkomiset ovat johtuneet huolimattomuudesta, ellei virkamiehen säännösten vastaista menettelyä ole ollut aihetta pitää tietoisena toimintana. Tällöin virkamiehen menettely on saatettu tahallisuuden asemasta hahmottaa pikemminkin huolimattomuudeksi käsillä olleessa lain soveltamistilanteessa. Asiassa mikään ei viittaa siihen, että käräjätuomarin menettely asiassa olisi ollut tahallista, joten tapauksessa tulee arvioitavaksi mahdollinen tuottamuksellinen virkavelvollisuuden rikkominen.

Rikoslain 40 luvun 10 §:n (604/2002) mukaan jos virkamies virkaansa toimittaessaan huolimattomuudesta muulla kuin luvun 5 §:n 2 momentissa tarkoitetulla tavalla rikkoo virkatoiminnassa noudatettaviin säännöksiin tai määräyksiin perustuvan virkavelvollisuutensa, eikä teko huomiioon ottaen sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat ole kokonaisuutena arvostellen vähäinen, hänet on tuomittava tuottamuksellisesta virkavelvollisuuden rikkomisesta varoitukseen tai sakkoon.

Tuottamuksellista virkavelvollisuuden rikkomista koskevan tunnusmerkistön täyttyminen edellyttää siis, että virkamies rikkoo säännöksessä mainituin tavoin virkavelvollisuutensa, eikä teko ole säännöksessä tarkoitetulla tavalla vähäinen. Tuottamuksellisten virkarikosten rangaistavuuden perusteita ja tarvetta pohdittiin virkarikoslainsäädännön uudistuksen yhteydessä. Hallituk-

sen esityksessä ([HE 58/1988 vp](#), s. 19) on todettu muun ohella, ettei rangaistavuuden ulottaminen vähäisiin, lähinnä määrättyä menettelytapaa koskevien säännösten rikkomuksiin, joilla ei ole viran asianmukaisen hoidon tai yksityisten etujen kannalta mainittavampaa merkitystä, ole tarkoituksenmukaista. Lisäksi siinä on todettu (s. 65), ettei säännöksillä ole tarkoin määriteltävissä, milloin virkavelvollisuuden rikkomista voidaan pitää vähäisenä, ja että tämän arvioiminen jää syyttäjäviranomaisen ja viime kädessä tuomioistuimen harkittavaksi.

Korkeimman oikeuden ratkaisukäytännössä tuottamuksellisen virkavelvollisuuden rikkomisen tunnusmerkistössä tarkoitettua virheellisen teon vähäisyyttä arvioitaessa on otettu huomioon teon tai laiminlyönnin haitallisuuden ja vahingollisuuden lisäksi muut siihen liittyvät seikat kuten teon tai laiminlyönnin osoittama virkamiehen huolimattomuuden aste tekohetken olosuhteissa ([KKO 2022:31](#) kohta 8 ja [KKO 2020:78](#) kohta 19).

2.2 Rikosoikeudellinen arviointi

Perustuslain 2 §:n 3 momentin mukaan julkisen vallan käytön tulee perustua lakiin. Kaikessa julkisessa toiminnassa on noudatettava tarkoin lakia.

Perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa.

Perustuslain 118 §:n 1 momentin mukaan virkamies vastaa virkatoimiensa lainmukaisuudesta.

Tuomioistuinlain 9 luvun 1 §:n 1 momentin mukaan tuomari käyttää tuomiovaltaa itsenäisesti ja tässä toiminnassaan häntä sitoo vain laki. Pykälän 2 momentin mukaan tuomarin on oltava virkatoimissaan tunnollinen ja huolellinen.

Rikoslain 8 luvun 1 §:ssä säädetään rikosten syyteoikeuden vanhentumisajasta. Pykälän 2 momentin 4 kohdan mukaan syyteoikeus rikoksesta vanhentuu kahdessa vuodessa, jos ankarin rangaistus rikoksesta on enintään vuosi vankeutta, sakkoa tai rikesakko. Rikoslain 23 luvun 1 §:ssä liikenneturvallisuuden vaarantamisesta, 3 §:ssä rattijuopumuksesta ja 10 §:ssä kulkuneuvon kuljettamisesta oikeudetta säädetty ankarin rangaistus on enintään kuusi kuukautta vankeutta.

Rikoslain 8 luvun 3 §:n 1 momentin mukaan syyte katsotaan vanhentumisajan kulumisen katkaisevalla tavalla nostetuksi, kun syytettävälle on laillisesti annettu haaste tiedoksi tai häntä vastaan on hänen henkilökohtaisesti oikeudenkäynnissä läsnä ollessaan tehty rangaistusvaatimus.

Oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 6 luvun 5 §:n 2 momentin mukaan tuomioistuinten tulee valvoa, että asia tulee asianmukaisesti käsitellyksi eikä asiaan sekoiteta mitään siihen kuulumatonta.

Asiassa kärjätuomarin virkavelvollisuuksien sisältö on perustunut edellä mainittuihin perustuslain oikeusvaltioperiaatetta koskevan 2 §:n 3 momentin, oikeusturvaa koskevan 21 §:n 1 momentin ja vastuuta virkatoimista koskevaan 118 §:n 1 momentin säännökseen, tuomarin velvollisuuksia koskevan tuomioistuinlain 9 luvun 1 §:n, syyteoikeuden vanhentumista koskevaan rikoslain 8 luvun 1 §:n 2 momentin 4 kohdan sekä oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 6 luvun 5 §:n 2 momentin säännökseen. Kärjätuomari on huolimattomuudesta rikkonut edellä mainittuihin säännöksiin perustuvan virkavelvollisuutensa käsittelemällä syyteoikeudeltaan vanhentuneita rikoksia pääkäsittelyssä ja tuomitsemalla vastaajan 15 päivän ehdottomaan vankeusrangaistukseen rikoksista, joiden syyteoikeus oli vanhentunut.

Kärjätuomarin teon vähäisyyttä arvioitaessa on ensinnäkin otettava huomioon korkeimman oikeuden ratkaisukäytännössään todenneen, että syyteoikeudeltaan vanhentuneesta rikoksesta tuomitsemisessa virkavelvollisuuden rikkominen kohdistuu tuomarin tehtävän kannalta keskeiseen ja sisällöltään selkeään sääntelyyn. Rangaistuksen tuomitseminen teosta, josta lain mukaan ei voi seurata rangaistusta, on lähtökohtaisesti vakava virhe, jonka ennakoitava seuraus on se, että rikoksesta tuomittu joutuu suorittamaan rangaistuksen. Virheen tekeminen tällaisen virkatoimen yhteydessä on omiaan heikentämään luottamusta lainkäytön asianmukaisuuteen ([KKO 2022:31](#) kohta 9 ja [KKO 2020:78](#) kohdat 20-21).

Lisäksi kärjätuomarin teon vähäisyyttä arvioitaessa on otettava huomioon, että kyse on ollut kolmesta varsin tavanomaisesta rikosnimikkeestä ja ettei syyteoikeuden vanhentumiseen ole liittynyt mitään oikeudellista tulkinnanvaraisuutta. Asiassa ei ole ilmennyt, etteikö syyteoikeuden vanhentumisaika olisi ollut tuomarilta edellytettävää huolellisuutta noudattaen havaittavissa. Kysymys ei ole ollut miltään osin sellaisesta yllättävästä tai kiireellisestä arviointitilanteesta, jollaisessa menettelyn arvosteleminen huomaamattomuudesta tehdyksi virhearvioinniksi voisi helpommin tulla kysymykseen ([KKO 2017:92](#) kohta 65). Huomion arvoista on, että kaikkien käsiteltävänä olleiden rikosten syyteoikeus oli asiassa vanhentunut.

Kärjätuomarin huolimattomuutta asian käsittelyssä ilmentää se, ettei hän ilmeisesti missään vaiheessa kiinnittänyt huomiota syyteoikeuden vanhentumiseen. Vaikka kärjätuomari oli antanut asiassa haasteen siten, että sen tiedoksiantoon oli ollut yli kuukausi aikaa ennen syyteoikeuden vanhentumista, haasteen tiedoksiannon määräpäivä oli asetettu vasta syyteoikeuden vanhentumisen jälkeiseen aikaan ja haaste saatiin annettua vastaajalle tiedoksi 2.2.2023, jolloin syyteoikeus oli jo vanhentunut. Kärjätuomari ei havainnut syyteoikeuden vanhentumista, vaan toimitti asiassa pääkäsittelyn 18.4.2023. Tämän jälkeenkään hän ei havainnut syyteoikeuden

vanhentuneen vaan tuomitsi vastaajan rangaistukseen tuomioistuimen kansliassa 26.4.2023 antamallaan tuomiolla.

Sinällään sattumanvaraista on ollut, että vastaaja ennätti suorittaa hänelle tuomitun ehdottoman vankeusrangaistuksen ennen asian vireilletuloa oikeuskanslerinvirastossa ja korkeimman oikeuden tekemää käräjäoikeuden tuomiota koskevaa purkupäätöstä. Tämä ei kuitenkaan poista sitä tosiasiaa, että käräjätuomarin virheellisen menettelyn seurauksena vastaaja suoritti hänelle tuomitusta 15 päivän ehdottomasta vankeusrangaistuksesta 14 päivää vankilassa. Kyse on varsin pitkästä ajasta, joten jo lähtökohtaisesti on katsottava, että yksityistä etua ei tästä näkökulmasta ole loukattu vain vähäisessä määrin.

Kun käräjätuomari tuomitsee vastaajan ehdottomaan vankeusrangaistukseen, hän hoitaa vastuullista tuomarin tehtävää, jossa hän käyttää merkittävää välittömästi henkilöön kohdistuvaa julkista valtaa. Oikeusturvasyistä tuomarilta on tällaisessa tilanteessa vaadittava erityistä huolellisuutta. Tuomittaessa vastaaja ehdottomaan vankeusrangaistukseen vanhentuneista rikoksista kyse ei ole pelkästään sellaisesta tuomioistuimen menettelytapakysymyksestä, jolla ei olisi viran asianmukaisen hoidon tai yksityisten etujen kannalta mainittavaa merkitystä. On syytä korostaa, että henkilökohtainen vapaus on yksi keskeisimmistä perus- ja ihmisoikeuksista.

Käräjätuomari on esitutkinnassa tunnustanut tapahtuneen menettelyn mutta ei ole ottanut kantaa rikosoikeudelliseen vastuuseensa. Käräjätuomari on todennut työtapoihinsa kuuluvan tarkistaa vanhentumisajat, mutta ne olivat tässä tapauksessa jostain syystä jääneet häneltä huomaamatta. Käräjätuomari on todennut tämän olevan valitettava virhe, mitä ei tietenkään olisi saanut tapahtua.

Käräjätuomari on kiinnittänyt huomiota siihen, että koko käräjäoikeuden ja siten myös hänen työtilanteensa oli käsiteltävän tapauksen aikaan ollut ruuhkautunut ja että hänellä oli lisäksi tuohon aikaan ollut poikkeuksellinen sihteeritilanne. Käräjätuomarin oma sihteeri oli jäänyt lomalle, minkä seurauksena käräjätuomarilla oli ollut useita sihteereitä, jotka olivat olleet Kuopiossa, kun hän oli itse työskennellyt lisalmessa. Kerrotun vuoksi käräjätuomari oli kertomansa mukaan joutunut monissa istunnoissa olemaan yksin, kun niissä yleensä on ollut sihteeri mukana, mikä on tarkoittanut sitä, että hän on joutunut muun muassa pitämään pöytäkirjaa yksin, kun se tavanomaisesti on ollut sihteerin tehtävä. Käräjätuomari on hoitanut muitakin sihteerin tehtäviä, koska ne on ollut helpompi hoitaa itse kuin että teettää toisella paikkakunnalla työskentelevällä sihteerillä. Tämä on lisännyt käräjätuomarin työtaakkaa, kun hän on joutunut tekemään jonkin verran sihteerin työtehtäviä.

Totean, että käräjätuomarin esiintuomille työtilanteeseen ja työtapoihin liittyneille seikoille voidaan antaa vain hyvin rajallinen merkitys. Olennaista on, että käräjätuomari vastaa antamansa

tuomion lainmukaisuudesta. Asiassa on ollut kyse kolmesta varsin tavanomaisesta rikosnimikkeestä, joiden kaikkien syyteoikeus oli vanhentunut. Syyteoikeuden vanhentuminen olisi ollut havaittavissa jo ennen pääkäsittelyn toimittamista ja vielä pääkäsittelyn jälkeenkin ennen kansliatuomion antamista.

Asiassa kärjätuomari on todetuin tavoin menetellyt lainvastaisesti kärjätuomarin tehtävien ydinalueella. Hän on menetellyt selvästi vastoin sitä, mitä edellytetään tuomarinviran asianmukaiselta hoitamiselta. Menettely on ollut omiaan vaarantamaan luottamusta lainkäyttötoiminnan asianmukaisuuteen. Asiaa kokonaisuutena arvostellen kärjätuomarin menettelyn voidaan etenkin siitä seuranneen aiheettoman vankeusrangaistuksen suorittamisen perusteella myös katsoa loukanneen yksityistä etua ja vaarantaneen luottamusta viranomaisen toiminnan asianmukaisuuteen siinä määrin, että tekoa ei voida pitää rikoslain 40 luvun 10 §:n tarkoittamalla tavalla vähäisenä.

3 Tuottamuksellinen vapaudenriisto

Kärjätuomarista on poliisille tekemäni tutkintapyyntöön mukaisesti kuultu esitutkinnassa rikoksesta epäiltynä myös siitä, että hän olisi menettelyllään syylistynyt lisäksi rikoslain 25 luvun 6 §:n 1 momentin mukaiseen tuottamukselliseen vapaudenriistoon. Asianomistaja (vanhentuneista teoista tuomittu vastaaja) on kuitenkin esitutkinnassa ilmoittanut, että hän ei vaadi tuomarille rangaistusta.

Rikoslain 25 luvun 9 §:n mukaan syyttäjä saa nostaa syytteen tuottamuksellisesta vapaudenriistosta, laittomasta uhkauksesta tai pakottamisesta vain, jos asianomistaja ilmoittaa rikoksen syytteeseen pantavaksi taikka pakottamisen tai laittoman uhkauksen tekemiseen on käytetty hengenvaarallista välinettä taikka jos erittäin tärkeä yleinen etu vaatii syytteen nostamista. Tuottamuksellinen vapaudenriisto on näin ollen lähtökohtaisesti asianomistajarikos. Asiassa ei ole ilmennyt sellaista, jonka perusteella erittäin tärkeä yleinen etu vaatisi tuosta lähtökohdasta poikkeamista.

Jätän syytteen tuottamuksellisesta vapaudenriistosta nostamatta, koska syyttäjällä ei ole asiassa syyteoikeutta asianomistajan ilmoitettua, ettei hän vaadi rangaistusta.

4 Johtopäätökset ja toimenpiteet

Pyydän valtakunnansyyttäjälle osoittamassani kirjeessä valtakunnansyyttäjää ryhtymään toimenpiteisiin syytteen nostamiseksi tämän päätöksen mukaisesti kärjätuomaria vastaan rikoslain 40 luvun 10 §:ssä (604/2002) säädetystä tuottamuksellisesta virkavelvollisuuden rikkomisesta.

Asiassa on suoritettuna esitutkinnan perusteella todennäköisiä syitä epäillä, että kärjäjätuomarina toiminut kärjäjätuomari on seuraavin tavoin huolimattomuudesta rikkonut virkatoiminnassa noudatettaviin säännöksiin ja määräyksiin perustuvan virkavelvollisuutensa:

Tuottamuksellinen virkavelvollisuuden rikkominen, 18.4. - 26.4.2023 lisämi

Pohjois-Savon kärjäjäoikeudessa kärjäjätuomarina toiminut kärjäjätuomari on kärjäjätuomarin virkaa hoitaessaan huolimattomuudesta rikkonut virkatoiminnassa noudatettaviin säännöksiin perustuvan virkavelvollisuutensa käsitellessään asian R 22/2410 pääkäsittelyssä 18.4.2023 syyteoikeudeltaan kolmea vanhentunutta rikosta ja tuomitessaan 26.4.2023 asiassa antamallaan kansliatuomiolla nro 22/13895 vastaajan mainituista rikoksista yhteiseen 15 päivän ehdottomaan vankeusrangaistukseen.

Asiassa kärjäjätuomarin virkavelvollisuuksien sisältö on perustunut perustuslain oikeusvaltioperiaatetta koskevan 2 §:n 3 momentin, oikeusturvaa koskevan 21 §:n 1 momentin ja vastuuta virkatoimista koskevaan 118 §:n 1 momentin säännökseen, tuomarin velvollisuuksia koskevan tuomioistuinlain 9 luvun 1 §:n, syyteoikeuden vanhentumista koskevaan rikoslain 8 luvun 1 §:n 2 momentin 4 kohdan sekä oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 6 luvun 5 §:n 2 momentin säännökseen.

Kärjäjätuomari on tuominnut vastaajan 15 päivän yhteiseen ehdottomaan vankeusrangaistukseen rikoslain 23 luvun 1 §:n mukaisesta liikenneturvallisuuden vaarantamisesta, rikoslain 23 luvun 3 §:n mukaisesta rattijuopumuksesta ja rikoslain 23 luvun 10 §:n mukaisesta kulkuneuvon kuljettamisesta oikeudetta, joiden tekopäivä on ollut 29.1.2021. Haaste oli annettu tiedoksi vastaajalle 2.2.2023, joten syyteoikeus oli rikoslain 8 luvun 1 §:n 2 momentin 4 kohdan nojalla ollut vanhentunut.

Kärjäjätuomari on menetellyt lainvastaisesti kärjäjätuomarin tehtävien ydinalueella käsitellessään pääkäsittelyssä syyteoikeudeltaan vanhentuneita rikoksia ja tuomitessaan vastaajan näistä ehdottomaan vankeusrangaistukseen. Vastaaja on suorittanut virheellisesti tuomitun rangaistuksen ja ollut sen johdosta 26.7 – 8.8.2023 vapautensa menettäneenä. Asiaan ei ole liittynyt oikeudellista tulkinnanvaraisuutta eikä kyse ole ollut kiireellisestä arviointitilanteesta, vaan syyteoikeuden vanhentuminen olisi ollut tuomarilta edellytettävää huolellisuutta noudattaen vaikeuksista havaittavissa. Näistä syistä johtuen teko ei ole sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat huomioon ottaen kokonaisuutena arvostellen vähäinen.

Asiassa ei ole tullut ilmi sellaisia kärjäjätuomarin menettelyn moitittavuutta vähentäviä tai muita seikkoja, joiden vuoksi asiassa ei olisi aiheutta syytteen nostamiseen.

Lähetän tämän päätökseni käräjätuomarille sekä tiedoksi Pohjois-Savon käräjäoikeuden laamannille, Itä-Suomen hovioikeuden presidentille ja esitutkinnassa asianomistajana kuullulle.

Tämä asiakirja on allekirjoitettu sähköisesti.

Apulaisoikeuskanslerin sijainen

Petri Martikainen

Esittelijäneuvos

Juho Lehtimäki